

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

872 v.b.

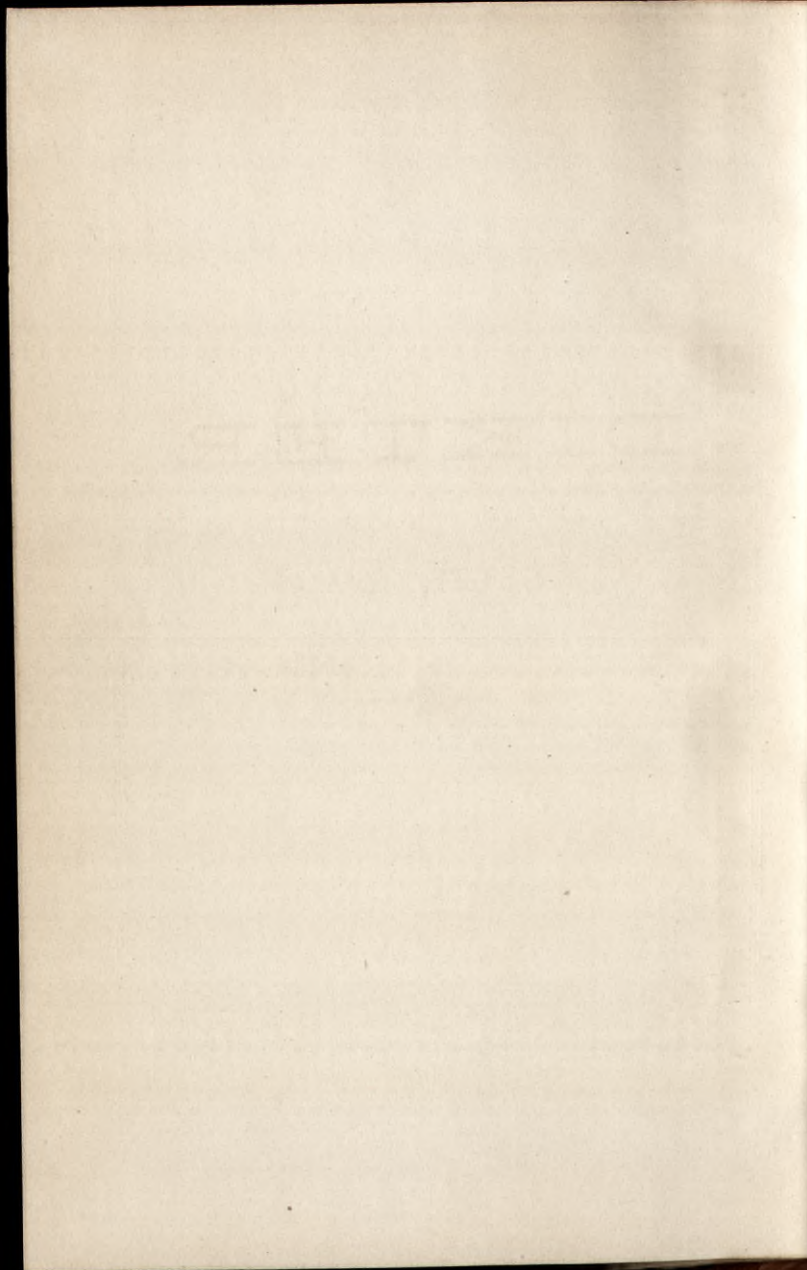
DIKTER

AF

CHRISTER SWAHN
(Hugo Vikström)

I KOMMISSION HOS
R. ALMQVIST & J. WIKSELL, UPSALA

DIKTER

AF

CHRISTER SWAHN

UPSALA 1882
R. ALMQVIST & J. WIKSELL'S BOKTRYCKERI

DIKTER

Ser jag stjärnornas dans,
Ser jag verdarnas glans,
O, hur klappar mitt hjärta ej då!
Hvilken strålande prakt,
Hvilken storhet och makt,
Hvart mitt öga i fjärran kan nå!
Och då känner min själ sig så sorgsen och vek,
Ty den tror sig blott vara för slumpen till lek,
Och den hviskar i vemod: »Ett intet jag är
Mot de väldiga verdarna där.»

Men när känslan är varin
I min stormande barm,
Men när tankarna komma och gå,
I mitt inre jag ser,
Hur en afbild sig ter
Af de tallösa verldar ändå,

Och då jublar jag glad: »Nyss ett intet jag var
Mot den prakt, den oändliga verldsrymden har;
Nu jag speglar likväl, nu jag speglar likväl
Denna härliga glans i min själ.» —

Så i samma gestalt
Är jag intet och alt. —
O, en bubbla jag liknar mig vid,
Som ur dallrande tår
I den ljusnande vår
Springer fram under böljornas strid
Och så speglar en stund på sin gungande färd
Denna härliga glans, denna strålande värld
För att sedan fördunklas och brista en gång. —
Men den bubblan, den brast — under sång!

Diktens verld.

Hvarföre *älska*? — En flyktig tid
Lågar och fröjdas ditt hjärta därvid,
Men din känsla engång blir sval,
Och ditt strålande ideal
Snart sin gloria mister.

Hvarföre *hata*? — Ditt lif förgår;
Snart du vid grafven staplande står.
Intigt är alt hvad dig verlden ger,
Fåvitskt är alt hvad ditt hjärta ber.
Glöm, om sig någon förbrutit!

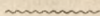
Hvarföre *lefva*? — O, vet du väl,
Hvarest dig gifvits din dunkla själ?
Vet du, hvart vägen bland livvets snår
Ändtligt i famnande mörkret går?
Vet du väl, hvarför du danats?

Hvarföre dö? — Är ej himlen klar?
Susar ej vestan vänlig och snar?
Stråla ej stjärnor i underprakt?
Brusa ej elfvar från trakt till trakt?
Kan deras skönhet du lemna? —

Älska och hata och lefva och dö!
Frågor, som blända lik nyfallen snö,
Aldrig jag löser er gåta!

Hvarföre dikta? —

Sångernas verd! I din härliga himmel
Älskar jag ständigt och *hatar* ej mer,
Lefver jag gladt ibland bildernas hvimmel,
Dör ock i dig, ty min själ jag dig ger.
Solig du är, ty du gåtor ej bringar.
Den, som dig älskar, han ock dig förstår.
Hjärtat du renar, och själ'n ger du vingar,
Tron en försäkran och hoppet en vår.

Skalden.

Det var en kväll, då solens strålar skänkte
En sista blick åt berg och dal och fjärd.
Ett fågn af röda rosor ut de stänkte
På vågens lek och ängens blomsterverld.
Det tycktes nu, som om sig i naturen
En namnlös, utsäglig samklang spred,
Som sände någon engel himlaburen
Sitt hjärtas hela rikedom hitned. —

Men natten kom, och klara stjärnor tändes
På himlafästets dunkelblåa grund.
En här af strålar ned till jorden sändes,
Hvars skimmer dallrade i skog och lund.
Alt mer med hvarje stund de nejden höljde
I silfrig slöja, väfd af himmelskt sken,
Och vågen, som den gröna stranden sköljde,
Var söfd af glansen och inslumrad re'n.

Då steg en suck ifrån naturens riken
Och svingade sig upp mot himlens loft.
Den klara böljan vaknade i viken,
Sin fråga blomman lade i sin doft:
»Nyss solen sken; nu är hon redan svunnen,
Nu gnistra stjärnor; snart förblekna de.
All glans, som strålar, är en gång förbrunnen.
Hvem kan oss minnen af dess skönhet ge?

Sin doft har blomman, solen strålar klara,
Sitt famntag vågen, vinden glädtigt smek,
Sin hvila sömnen, känslor underbara
Ger hjärtats dunkla gud liksom på lek.
Sin tjusning makten, rikedomen gifver,
Sin njutning nöjet, som far snabt förbi,
Sin ära sträfvandet, som framåt drifver. —
Hvem enar detta alt i harmoni?

Hvem kan väl himmelen och jorden famna
Och sluta altet i sitt rika bröst
Och låta längtan glad vid målet hamna
Och vända tungsint tår i salig tröst?

Hvem kan väl alla skilda tankar känna
Hos sol och blomma, land och haf och folk
Uti en verld, så gränslöst rik som denna? —
Hvem kan väl blifva hela världens tolk?»

Så blef det tyst. — Men se, i morgonbranden
En skepnad nalkas strålande och skön.
Han bär en lyra i den ena handen, —
Så hördes dock naturens varma bön! —
Han tolkar alt hvad världens själ betungar,
Han tolkar ock, hur full af hopp den är.
Af sånger väfver han en bro och slungar
Den djärft från jorden upp mot stjärnors här.

Gud.

1.

Vredgad hviner i storm vindarnas ystra hop.
Viggen klyfver med makt molnhöljda fästets hvalf.
Mörkret höljer i vida
Manteln himmelens klara sol. —

Stormen tynar och dör. — Strålände solen går
Fram ur ljusnande moln, drifver alt dunkel bort.
Rika, gyllene skatter
Famnar jorden i hennes glöd.

Nyss ljud vindarnas tjut, nu under glädtig lek
Sjunger fåglarnas här, ängdernas blommor le,
Hafvet lugnas och speglar
Jordens stränder och himlen blå. —

Sol, naturen med fröjd skådar sin gud i dig.
Du dess skapare är. — Men har väl äfven du,
Svaga människoättling,
Nått den gud, som du länge sökt?

Kan du tviflenas natt gifva en stråle ljus?
Kan väl tankarnes blix, ljungande fram ibland,
Sprida dager i mörkret,
Sönderslita dess tunga dok? —

Herre, få då ej snart själarna spegla Dig,
Liksom hafvet i lugn speglar en härlig sol?
Skall Du icke oss låta
Snart Ditt strålände anlet' se?

2.

Och strålen han glimmar i dunkel skog.
— Tungt finner jag lifvet. —
Från solen i tidernas början han drog.
— Men kommer han ej åter till solen? —
Nu trådar han dansen på böljande våg
Och fröjdas åt stunden med ljus i sin håg
Och målar i purpur en mörknande verld
Och vet ej, att nu han af stoftet är snärd,
Den gnistrande, lekande strålen.

Hur ljus är ej kvällen! — Och strålen ler.
— Tungt finner jag lifvet. —

Han skådar den fågring, kring honom sig ter.
— Men kommer han ej åter till solen? —
Han dansar så lätt på den rosiga sky,
Som ej kan för honom den vingade fly.
Han speglar sitt skimmer i källan så klar,
Och åter han fram öfver slätterna far,
Den gnistrande, lekande strålen.

Men rymden blir dunkel, och mörk den strand,
— Tungt finner jag lifvet. —
Som nyss var bestrålad af aftonens brand.
— Men kommer han ej åter till solen? —
Och strålen vill följa den glänsande stig,
Som solen på fästet har banat åt sig,
Dock fåfängt han sträfvar, han henne ej når,
Där ljus genom verldsaltets rymder hon går.
Ack, gnistrande, lekande stråle!

Dock lyser han ännu en flyktig stund.
— Tungt finner jag lifvet. —
Hans dödskamp ser endast en susande lund.
— Men kommer han ej åter till solen? —

Han än i det sista vill sprida likväl
Ett skimmer omkring sig, ett stilla farväl,
Och flammar så upp, men helt dunkelt och matt
Och slocknar, och slocknar i mörknande natt,
Den gnistrande, lekande strålen.

3.

Källan sorlade i lunden
Bland de grönbeklädda tufvor.
Hennes klara böljor kyste
Strandens rika blomstervall.

Undransfull hon såg, hur solen
Log emellan silfvermolnen,
Och hon älskade dess strålar,
Hvilka smekte hennes våg.

Och fast ej hon kunde tyda
Solens underbara skönhet,
Längtade hon dock att draga
Bort till hennes ljusa famn.

Men förgäfves sökte källan
Stiga upp till strålars hemvist.
Vid de dunkla lunder bunden,
Hon försmäktade af sorg.

Men till sist af hennes längtan
Löstes vågorna i tårar;
Tårarna som skära skyar
Drogö snart i glans ditupp. —

Säg, förstår du väl min tanke? —
Källan är ditt eget hjärta,
Som, om trängtan blott det känner,
Solen, Gud, till sist dock når.

Himmel och helvete.

① Gud! Det tros, att Du i himlen bor,
Där sälla, sorgefria andar tråda,
Att Dig bland dessa helga sånger gläda,
Som tona fram från englaskarans kor.
De fallna åter från Dig hädanflytt.
I evigt kval är deras lif förbytt. —

Jag tror det ej. — Ty vore det väl så,
Då skulle Du blott lust och glädje känna,
Men aldrig sorgens djupa sår, som bränna,
Och aldrig hjärtats kval, som sent förgå.
I dädlös fröjd Du skulle njuta blott. —
Men finnes ej för Dig en högre lott?

Väl *den* är hög, som så har gifvits Dig,
Att städs i obetvinglig allmakt trona,
Att bära fridens sköna herskarkrona
Och sprida glädje på de godas stig.
Dock något större, ädlare det fins,
Som ej i himlens sälla samkväm vins.

Ty gifves det ett helvete, en verld,
Dit alla usla, fallna hädandra,
För att, i marter sänkta, bittert klaga,
Enär de felat under livvets färd,
O, männe icke förr bland dem Du går
Och helar själar, mildrar hjärtesår?

Säg, känner icke sjelf Du i Ditt bröst,
Hur djupt de lida, dessa fallna andar?
O, säkert Du till deras fromma blandar
En härlig läskedryck af hopp och tröst,
Och fast Du lider sjelf, Du har likväl
Ett kärleksord åt hvarje fallen själ. —

Så är min tro. — Så går Du hög och stor
Och kärleksfull bland synd och sorg och ånger.
Förbannelserna blifva helgonsånger,
Förtviflans suckar ljuflig englakor. —
Då äro himmel, helvete ej kvar,
Ty alt Din kärlek då förenat har!

Barnatro.

1.

En tanke än i tviflets natt jag hyser,
Som är min fröjd och mina dagars hopp.
Den skimrar fram lik stjärnan, när hon lyser
En molnomdunklad, stormig himmel opp.
Den hviskar ljuft om många sköna under,
Om frida dalar, vågomsköljda lunder
I fjärran land.

Den hviskar stilla så: »Det fins ett rike,
Där hoppet grönskar, kärlek ständigt bor;
Dess skönhet eger ingenstäd's sin like,
Ty som dess makt dess härlighet är stor.
En evig sällhet råder i dess dalar,
En evig frid hvar sorgsen själ hugsvalar
I fjärran land.

Alt jordiskt, som för dig sig uppenbarar,
Ett brokigt hvimmel blott af bilder är,
Hvars gåta aldrig, aldrig du förklarar,
Så länge stoftets skrud din ande bär;
Men ändtligt slöjan från ditt anlet glider,
Och alt förstår du, efter många strider,
I fjärran land.

Och ständigt klar är himlen, som där blånar,
Och ständigt frisk är källan, som där far,
Och målet, som din själ här eftertränar,
Du i dess dalar ändtligt uppnått har.
Ty fri från jordens många sorger alla
Den frälsta själen får sin gud åkalla
I fjärran land.» —

O, sköna land, som hägrar för mitt sinne,
En gång, jag vet det, skall din frid jag nå!
Till dess jag troget gömmer i mitt minne
En bild af dig, din glans, din himmel blå.

Den bilden skall min bana troget skydda,
Skall visa vägen till min lugna hydda
I fjärran land.

2.

I hjärtats stilla djup en himmelsk ro,
En salig ljuflighet ibland jag känner;
Ej glöder känslan, tanken icke bränner,
Ty i den stunden går min barnatro,
Min ljusa engel, fram till mig och höljer
I rosig dager alt, som då jag ser,
Och tjusad vid dess hand min känsla följer,
Och skön sig hela världen för mig ter.

Att tro! Hur ljuft att ega i sin själ
En inre verld, som ljusa skatter gömmer,
Som, hur än tanken tadar och fördömer,
Sitt ideal dock aldrig sagt farväl!
Hur ljuft att, fastän sänkt i bitter smärta
Då lifvet tecknar sig i mörka drag,
Dock i det inre af sitt kvalda hjärta
Se strålen af en oförgänglig dag!

Att tro, att tro! — O underbara makt
Att aldrig tvifla på det godas välde,
Att aldrig, om mitt lif det också gälde,
Förneka hvad min barnatro har sagt! —
Ja, jag vill tro, att mot ett högre mål
Vi svaga, blinda mänskobarn dock draga,
Att för en framtidssädd brann hvarje bål,
Att sanning fins i hvarje lefnadssaga.

Och se'n må komma hvad som komma kan,
Jag skall min inre, sköna verld bevara
Mot hvarje hotande och svekfull fara,
Som mot dess späda blomster rycker an.
Och när som tviflet söker att förgöra
Mitt ljufva hopp, jag ler blott lugn och glad,
Ty fast jag tror, att alla vägar föra
Emot mitt ljusa framtidsland åstad.

3.

Med ödmjukt hjärta och med knäpta händer
Jag nalkas Dig, Du höge, gode Gud,
Och i det glada hopp jag till Dig länder,
Att Du vill höra mina böners ljud.

Är det ej Du, som mild i vestan talar
Och hviskar hopp i mänskans kvalda bröst?
Är det ej Du, som hennes sorg hugsvalar,
När intet annat gifver henne tröst?

Är det ej Du, som far på stormens vingar
Och drager vredgad öfver haf och land,
Som hög, allsvåldig, med Din makt betvingar
Den, som vill undandraga sig Din hand?

Är det ej Du, som ger åt blomman fågring,
Åt ängen grönska och åt stjärnan glans?
Förutan Dig ju vore alt en hägring.
Hvari det intet, intet verkligt fans.

I fåren, som barmhertigheten gråter,
Det tindrar ju ett återsken från Dig,
Och när en nästa fienden förlåter,
En del af Dina himlar öppnar sig.

Och, Fader, i det sköna, goda, sanna,
Dväljs Du ej där i skiftande gestalt?
Och smyckar lifvets krona ej Din panna?
Och lyda verldar ej hvad Du befalt?

Hvi skulle jag väl trotsa då Din vilja
Och icke följa Dina helga bud?
Hvi skulle jag min väg från Din då skilja?
Du är ju dock min far, min vän, min Gud.

Nej, jag vill tro på Dig och alltid följa
Den väg, som Du har stakat ut för mig,
Och skulle mörkret någon gång inhölja
Min lefnadsstig, jag än skall tro på Dig.

Och när en gång sig döden sakta närmar
Och bort mig leder vid sin milda hand,
Och jordens oro mer och mer sig fjärrar,
O, låt mig komma till Ditt eget land!

Jag såg Dig!

Jag såg Dig! Jag hörde
I susande lunder
Din mäktiga röst!
Min panna Du rörde
Och stilla mig förde
I skymmande stunder
Till ro vid Ditt bröst.

Som engel Du lyste;
Ditt öga var klart
Och underbart.
Hvad glans som det hyste!
All kärlek, som finnes,
All glädje, som vinnes,
Det låg i Din blick,
När Du fram till mig gick.
O, då i Ditt öga,
Ditt sällsamma öga
Jag blickade in,
Och Du sade: »Försvinn

Hvar tanke, som frågar,
Hvar trängtan, som plågar,
Hvar oro hos dig,
Som dunklar din stig.»

Jag såg Dig! Jag sträckte
Mot Dig mina armar,
Som mild sig förbarmar,
Och vänligt Du log.
Min ande Du väckte,
Mitt högmod Du stäckte,
Och ej kan jag glömma
Den stund, då Du tog
Min hand och mig förde
Till saliga länder,
Där englarna drömma,
Till grönskande stränder,
Där ljusfloder strömma.
Din stämma jag hörde! —

Oändlige, Store,
Att alltid jag vore
Som då vid Din hand!

Men jag får ej önska;
För mig icke grönska
De saliga stränder,
Det eviga land.

Jag vet ju, Du lade
Så mild på min panna
De svalkande händer,
Och sedan försvann
Den längtan, jag hade,
Som jäste och brann,
Att aldrig få stanna,
Ej hvila mig taga,
Men forskande draga
Till sanningens källa,
Där vågorna kvälla
För evigt i ljus
Kring Ditt härliga hus. —

Men nu är det lugnt,
Mitt förgängliga hjärta.
Jag känner ej smärta,
Ej lifvet är tungt. —
Jag såg Dig! — —

Oändlige, Store,
Att alltid jag vore
Som då vid Din hand! —
Men *jag* får ej önska;
För *mig* icke grönska
De saliga stränder,
Det eviga land.
Jag vet ju för väl,
Att min nattlysta själ
Ej får skåda Ditt öga,
Ej får se mot det höga,
Jag, villande barn,
Jag, ändliga skarn!

Men jag har dock ett minne,
En ledande staf,
En ros på min graf,
En fristad härinne.
Den stund, full af frid,
Då jag skönde Din glans,
Den fördref hvarje strid,
Hvarje önskan, som fans.

Och nu ljusnar min stig
Vid *det* minnet af Dig:
Jag såg Dig! —

Aftonskyn.

Sakta susa kvällens vindar
Öfver ängens blomstermatta,
Och den gröna kullens lindar
Spegla sig i insjöns våg

Solens strålar bada fjällen
I sin glans af guld och purpur
Ner i dalen mellan tjällen
Mången vänlig stråle ler.

Och i fästets sköte slutna,
Lätta aftonskyar sväfva,
Rosiga och glansomgjutna,
Öfver fjällens höga topp. —

O, jag ville mänskolifvet
Vid en aftonsky blott likna,
Som ett rosigt sken blef gifvet
Af den klara sol'n en gång.

Så i skimmer några stunder,
Snabt förflyende, han dväljes,
Tills utöfver våg och lunder
Natten mörk sig sänker ned.

Då all glans från honom svinner,
Och i rymden han försprides. —
Men likväl för evigt brinner
Solen klar på himlen blå.

Längtan.

De svallande känslor, som komma och gå,
Dem lär jag mig säkert dock aldrig förstå!
De skratta och leka,
De jubla, de smeka,
De gråta så bittert och sucka ibland
Och taga hvar andra i hand,
Och framåt det går på den töckniga vägen,
Men hvar är väl slutet? O sägen, ja sägen!

Hvart ord är så fattigt, men egde jag blott
En verld af ackorder, där jag vore drott,
Då skulle jag låta
Dem skratta och gråta
I toner, som skulle försvagas och dö
Som vågen i dynande sjö. —
Men väl fick jag toner, som locka och klinga,
Ur stormande bröstet dock aldrig de svinga.

Och egde jag färger och kunde jag så
På duken de svallande känslorna få,
Af stjärnor en himmel
Och blommornas hvimmel
Och rosiga skyar och luften så klar
På duken jag målade snar. —
Men nu har jag färgerna blott i mitt sinne;
De blifva ej lösta, men bränna därinne.

Och visste jag föra en mejsel ändock
Och egde bredvid mig ett skimrande block,
Då skulle jag ega
Ett medel att säga
I marmor den känsla, som fyller min barm,
Men nu är jag arm. —
Jag kan icke gifva en bild åt min längtan,
Jag kan icke bikta min mäktiga trängtan.

Mitt Gudahus.

Mitt gudahus står ej vid elfvens strand
Och bygdes ej af människors svaga händer.
Det lyser ej i middagssolens brand,
Och ej till det en bedjande skara länder.
Ej prester gånga i purpurskrud,
Ej höres fåvitska böners ljud.
Jag bygger icke ett hus åt Gud;
Ty Han är all verldens ursprung.

Mitt gudahus ej i naturen är.
Väl spörjs i den Det Evigas höga välde.
Den tusen sköna smycken alltid bär,
Men om jag dit ock tankarnas kosa stälde,
Ej där mitt hjärta till målet når.
Än högre uppåt dess längtan trår.
Ej i naturen till Gud jag går,
Ty Han är all verldens ursprung.

Mitt gudahus det är min egen själ.
Den vill jag söka helga till Herrens kyrka,
Att ej jag blir det ondas usle träl,
Att rätt jag må Den Evige städse dyrka.
Där vill jag följa de höga bud
Med lif och sanning, ej böneljud.
Så hjälpe mig då den höge Gud!
Ty han är all verdens ursprung.

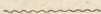
Mitt fosterland.

Ej mitt fosterland denna torfva är,
På hvars ängder mitt lif förgår,
Ej en solig strand, ej ett stormigt skär,
Blott för det att mitt hem där står,
Men hör jag en tanke, ädel och varm,
Då klappar mitt hjärta, då stormar min barm:
Mitt fosterland!

Ej mitt fosterland vet af folk och stam,
Ej af gränser, af söndrande split,
Men det stiger så härligt i dagen fram,
Och det glöder af heligt nit.
Ty »Framåt» — är dess valspråk — »för sanning
och rätt!
Ej strida vi mera för klass eller ätt»
Mitt fosterland!

Och så vidt som solen sänder sitt sken,
Och så vidt som vågorna gå,
Och så vidt som en känsla ädel och ren
Och en ljungande tanke kan nå,
Så vidt och så stort och så stolt är mitt land,
Du sanningens hemvist, mitt fosterland!

Mitt fosterland!

Än högre upp!

En gång jag lrömde, att allen' jag var
På ödslig slätt, som inga blomster bar.
Jag hyste höga tankar i min barm,
Men kände mig så dyster dock och arm.

»Än högre upp!» Så ljöd en sällsam röst
I djupet af mitt orofyllda bröst.
»Än högre upp! Här ser du ingenting.
Blott hedens fält och ljungens enkla ring.»

Då steg jag på en kulle upp och såg,
Hur fältet snart för mina fötter låg.
Dock var jag därför icke glad och nöjd.
Hur obetydlig var ej kullens höjd!

»Än högre upp!» — Och snart — så drömde jag —
På fjällets spets jag stod. I fulla drag

Af höjdens rena, friska vind jag njöt;
Men snart jag fann, att någonting mig tröt.

»Än högre upp!» — Och från den vida rymd
Jag skönde jorden, hardt af töcken skymd.
Hon rullade framåt, och knapt jag såg,
Hur landen famnades af hafvets våg.

»Än högre upp!» — Då såg jag stjärnors dans,
Då såg jag milliarder solars glans,
Då såg jag alt hvad Herren skapat har, —
Men dock så längtansfullt mitt sinne var.

»O Gud, Du allas Herre, tillgif mig!»
— Så bad jag — »Bär ej längre bort Din stig?
»Än högre upp!» så ropar ju min själ.
Skall jag min sträfvan säga här farväl?» —

Då i min kammare jag mig befann,
Och mild en stämma till mitt öra hann.
»Än högre upp? — Nu ser din *tanke* alt. —
Kanske ditt *hjärta* dock är mörkt och kallt?» —

O, må du icke bedja om den nåd
Att skåda Guds, Den Onämbares råd!
Bed hellre om ett bröst, som klappar varmt,
Om lifvet vore än så mörkt och armt!

Kärlek.

De två.

Han satt invid hennes sida
I leende sommarkväll,
Såg in uti hennes öga
Och log, i sin kärlek säll.

Hon tryckte en kyss på hans panna
Och smekte hans friska kind
Och slöt sig intill hans hjärta
I skuggan af löfrik lind. —

Nu hvila på kyrkogården
De sälla älskande två,
Förglömda af hela världen,
Som glömt deras kärlek också.

De älskade blott hvarandra,
De drogo till njutningens kust,
Och själfvisk var deras tanke,
Och stulen kärlekens lust.

Som vinden skrifver i vågen,
Som strålen famlar i natt,
Så evigt var deras minne,
Så ljus deras kärleks skatt.

Mor och Son.

»Moder, moder, klart ditt öga
Ser i kulen höstkväll
Upp mot himlens stjärnepell,
Liksom brydde du dig föga,
Om den flärd, som dväljes här,
Och som världen har så kär.
Säg mig, moder, hvad du tänker!
Ro du åt mitt hjärta skänker,
Då du blickar mildt på mig
Och mig leder på min stig.» —

Så han bad. — Det for en ljusning
Öfver hennes ädla drag,
Strålande i ljuft behag,
Och han skönde snart i tjusning,

Hur hon öppnade sin själ,
Hur hon talte för hans väl,
Hur hon älskade det sanna,
Visste ondskan öfvermanna
Med en kärleksmakt, som var
Trängtande och underbar.

Sina tvifvel, sina tankar
Delade han henne med,
Yppade, hur djupt han led,
Hur hans hopp ej kastat ankar,
Utan dref i verlden kring
Utan tro på någonting,
Och då fann han tröst i nöden,
Hopp i kampen, lif i döden,
Ty hon talte om den makt,
Gud i kärleken har lagt. —

På den tysta kyrkogården
Verldens äflan långt ifrån
Hvila stilla mor och son
Under mörka, enkla vårdn.

Dock det goda lefva skall,
Då det onda går till fall.
Så hvar tanke, som de tänkte,
Så den kärlek, som de skänkte,
Blomstrar än i frid och ljus
I Guds Faders helga hus.

Jesus.

»Mig bjuder en känsla, mäktig och varm,
Att sluta all världen till svallande barm,
Att draga framåt genom mörker och natt
Och sprida omkring mig en strålande skatt
Af tröst, af ljus.

Jag älskar er, älskar er, människobarn,
Om tänkande ande, om hemlöst skarn,
Om rena som himlen, om sjunkna i brott,
Om födda i koja, om födda i slott!

Jag älskar er!

Förskjut mig från eder med köld och förakt,
Jag följer er dock från trakt till trakt,

Och trampa mig ner med er stolta fot,
Jag därför ej eger ett ord af hot,
Af trotsigt mod.

Ty ej ger jag kärlek att kärlek få.
Så ljuft är att glömmas, men älska ändå,
Så ljuft är att tro, att fast intet man har,
Likväl man kan kasta en stråle klar
I dunkel natt.

Stort är det att dväljas i tankarnas värld,
Att följa sin själ på dess daglysta färd,
Men större ändock att gå stilla omkring
Och verka i kärlek och älska alting
I tro och hopp.»

Resignation.

Vemodsfulla toner ljuda
Ur mitt hjärtas inre fram.
Ej de skämta, ej de bjuda
Mig att le i fröjd och glam.
Lifvets tankar äro många,
Lifvets dagar äro långa,
Och i hvarje känsla bo
Verldar, som jag ej kan tyda,
Budskap, som jag ej kan lyda,
Drömmar, som jag ej kan tro.

Ej jag minnes, hvar min bana
Tog sin dunkla början först.
Tusen stämmor dock mig mana
Söka släcka själens törst.
»Ålska!» *hjärtats* stämma klingar.
»Verlden du därmed betvingar.

Famna alt och sedan dö!
Tankens flykt mot höjden stiger,
Fantasiens gud inviger
Trollpalats vid undersjö. —

Om jag stode dock på stranden
Af det vida, vreda haf,
Och en spira mig i handen
Något gudaväsen gaf,
Och jag finge att befalla
Öfver verdens makter alla —
Outsägligt sälla stund!
O, då skulle mina tankar
Ändtligt, ändtligt kasta ankar,
Sluta inom sig förbund.

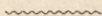
Se, då skulle jord och himmel
Falla ner inför min blick,
Ängens blomster, folkens hvimmel
Höra mig ett ögonblick,
Hafvet sända sina vågor
Till min fot med blyga frågor,

Solen skicka mig sin glöd.
Jag min spira skulle höja
Och mitt gudavälde röja
Öfver lif och öfver död.

Ty jag skulle — — — spiran slunga
Långt från mig i böljor blå,
Och min enkla visa sjunga,
Som alt mer jag lär förstå.
Blott ett enda ord den äger,
Men så mycket mer det väger,
När alt annat mig bedrar.
Ned mitt hufvud djupt jag böjer,
Och min själ i drömmar dröjer. —
Blott det ordet har jag kvar.

Kungens krona, tiggarns trasor,
Nöjets narrspel, lustans lek,
Namn och rykte, nöd och fador,
Dödligt hat och kärlekssmek,
Alt i verlden då försvinner,
Tiden lik en dröm förrinner

Som inför Allfaders tron.
Tårar i min blick ej tindra.
Alt kan detta ordet lindra.
Alt. — Det är — resignation.

Atlantis.

Det låg en verld, så skön och rik,
En vid oas i öknen lik,
På hafvets blåa bölja.
I skog och mark, bland häckens snår
Det herskade en ständig vår,
Som älskade att hölja
I rosendoft, i blommande skrud
Sin sköna jord, sin älskade brud. —
Den sjönk, den sjönk i hafvet.

O, vet du alla känslor väl,
Som födas i en mänskosjäl,
Som drömma, locka, tjusa?
Bland dem af oskuld fins en verld
Vid början re'n af lifvets färd,
Där blida vindar susa,
Där englar le i lycka och ro,
Där himlens blomster doftande gro,
Där lifvet strålar af sällhet.

Och dessa verldar födas då
Förutan tal med himmel blå,
Som skatter af skönhet famnar.
Och dessa verldar glänsa klart
I oskuldsskimmer underbart,
Där hjärtat i stillhet hamnar. —
Och så, en stund af gudomlig glans! —
Och så, vet ingen hvar denna fans! —
Den sjunkit som förr Atlantis.

Det låg en värld, så skön och rik,
En vid oas i öknen lik,
På hafvets blåa bölja.
I skog och mark, bland häckens snår
Det herskade en ständig vår,
Som älskade att hölja
I rosendoft, i blommande skrud
Sin sköna jord, sin älskade brud. —
Den sjönk, den sjönk i hafvet.

Hvad jag älskar.

Jag älskar ej passionens ystra lek,
Som rastlöst jagar fram med lösta tyglar.
Väl lockar den så trolskt, men, full af svek,
Vårt bättre jag den hastigt öfverflyglar.

Jag älskar ej beräkningen, som ler,
När den en gång en säker seger vunnit,
Om också ädla hjärtan trampats ner,
Och tusen sköna känslor ha förbrunnit. —

Men hvad jag älskar! — Vet du, hvad det är? —
Det är en blick, som *alltid* vänligt lyser,
En hand, som *alltid* trofast, bistånd bär,
En själ, som *alltid* samma vänskap hyser.

Tisteln.

Det stod en tistel vid dikesren
I vårens blida tider.
Och solen vänligt på honom sken,
Men sjönk i moln omsider.
Han såg sig kring; ibland rosors här
Så rik, så doftande, ljus och skär,
Han fann sig stå, och hans hjärta sved;
Han böjde sitt taggiga hufvud ned.

Då logo rosorna högt i fröjd:
»Hvad har du här att göra?
Med träsket borde du vara nöjd.
Vår skönhet kan du störa.» —
Men tisteln höjde sitt hufvud opp
Och sade sagta med nyfödt hopp:
»Ack, kanske en gång äfven jag blir skön
Då skall jag gifva er spe till lön.»

Då logo rosorna högt i hån:
»Nej, hvad man är, man blifver!
Vår skönhets glans är du långt ifrån.
Dig ingen denna gifver.» —
Och tisteln tiger i dunkel natt.
Han hör på rosornas onda skratt.
Han kan ej sucka, ej fälla en tår.
Kanhända ingen hans sorg förstår.

Moderskärleken.

»Säg mig, du, som vida farit,
Fins en kärlek, ren som himlens?»
Frågade en gång en lilja
Vinden, henne drog förbi.

»Fjäriln lämnar hastigt rosen,
Älskaren sin tärna sviker.
Allas kärlek är så flyktig.
Eller hur, du snabba vind?» —

Vinden sänkte lätt sin vinge,
Svarade den veka liljan:
»Allas kärlek är så flyktig.
Ingen finnes skär och ren.»

Blek sig böjde liljan neder.
Sorgsen såg hon natten nalkas,
Men till den sin blyga fråga
Stälde hon likväl till sist.

Natten sade: »Du vill veta,
Om en kärlek, ren som himlens,
Lång som jordelivets skiften,
Finnes? — Jag vill svara dig.

Ofta i mitt tysta sköte
Läggas suckar af en kärlek,
Som i bönen ifrigt söker
Bistånd för sin älsklings skuld.

Moderskärleken den varar
Än på andra sidan grafven.
Den är ren som engelns tanke,
Den är mild som Herrens hot.

Den är sann som himlens glädje.
Den är frid som grafvens kulle,
Den är stark, som säf i stormen
Och så oskuldsfull som du.»

Myggdans.

Se, myggorna, gamla och unga,
Ha lemnat sitt lummiga tjäll
Och leka och dansa och sjunga
Vid ensliga bäcken i kväll.
Af lifvet och leken de njuta,
När sakta de sväfva omkring,
När aftonens strålar begjuta
Med skimrande glans deras ring.

Än uppåt, än nedåt de stiga
På vindens bevingade fläkt,
Och blommorna nicka och niga
Omkring dem i doftande drägt,
Och bäcken, som vaggar sin bölja,
Och ser deras glädtiga lek,
I perlande skum vill dem hölja,
Men undan de fly för hans smek.

Det synes, som hade de tagit
Af solen ett knippe af ljus
Och undan i tysthet sig dragit
Till bäckens melodiska brus
Att väfva en strålande slöja
Af sol på sin sorglösa färd
Och sedan sitt sinne förnöja
Att se i dess skimmer sin verld. —

O, vore jag endast en mygga
Och finge förblifva bland er,
Som dansen så glada och trygga,
När kvällsol bland skyarna ler! *
En lek invid porlande vatten,
En ringdans så lustig och glad,
En slummer i söfvande natten,
En död ibland blommor och blad!

Våren.

1.

Det ljusnar i rymden. I skog och i mark
Gör vestan sin vänliga rund,
Och sipporna vagga i knoppande park,
Och det doftar på äng och i lund.
Det är grönskande strå, det är blommor och ljus,
Det är lust i de frigjorda bäckarnas brus —
När en hvískning af fröjd öfver nejderna går:
»Det är vår! Det är vår!»

Hvad som förr var begrafvet i vinter och snö,
Spirar upp uti vårsolens glans.
Ifrån bojan befriar sig böljan i sjö,
Och hon börjar sin lekande dans.
Huru härligt att få på dess blånande barm
Gunga fram och sig känna så rik och så varm —
När en hvískning af fröjd öfver nejderna går:
»Det är vår! Det är vår!»

Och lärkan i rymden slår drill efter drill,
En hymn till våren det är.
Och blommorna nicka sitt bifall därtill,
Ty sången den är dem så kär.
De veta, det ligger en helsning däri
Till makter, som råda med ljuf harmoni —
När en hviskning af fröjd öfver nejderna går:

»Det är vår! Det är vår!»

Natur! Huru härligt att draga åstad
För att skåda din skönhet ibland!
Huru härligt att svalkas af källornas bad
Ibland blommorna små vid dess rand!
Men det bästa dock är att bli tryckt till din famn,
Att där känna en fröjd utan ord, utan namn —
När en hviskning af fröjd öfver nejderna går:

»Det är vår! Det är vår!»

2.

Men äger själf en vår du i ditt sinne,
Som blomstrar upp i rika känslors skatt,
Som vet att sprida sol och ljus därinne
Och göra lifvet strålande och gladt,

En vår, som djupt i själens gömma hvilar,
Men som, en vestan lik, ibland dock ilar
Därur och sprider lust, hvarfram han går?
Då klinga sånger, tusen blommor spira
I fågring upp att rikt din bana sira.
O, då du känner ljuft ditt hjärtas vår!

Har du en vår, som ej naturen föder,
Då upp den vaknar ur sin vinterro,
Men hvilken ständigt sjunger, sjuder, glöder,
Om ock därute icke blomster gro? —
Väl dig, om du ej blott när vestan susar,
När bäcken fri bland blad och blommor brusar,
När vintern flytt, har vår inom dig sjelf,
Men som dess utom känner rikt och ofta,
Hur fagra blommor i ditt inre dofta,
Hur vårsol skiner på din lefnads elf!

Har väl en vår du i din själ, som bjuder
Dig sluta hela världen till ditt bröst,
Och hvilkens stämma mild och vänlig ljuder,
Om ock därute råder kulen höst?

Det är en makt, som herskar öfver alla,
Som låter ungdomsfriska sånger skalla
Och gör ditt hjärta rikt och fullt och gladt.
Då kan med den du hvarje sorg förjaga,
Då kan du icke mera hopplöst klaga,
Då blir det ljus, där förr det råde natt.

3.

Stunden flyr, och solen dalar.
Snart på dagen är det slut.
Öfver skogens tysta salar
Mörkrets slöja bredes ut. —
Så till sist, hur du må trakta,
Döden öppnar mildt sin famn,
Och du sväfvar hädan sakta
Till en ständigt fridlyst hamn.

Men kanske i dödsminuten
På ditt lif tillbaks du ser.
Af en annan glans begjuten
Lifvets bana då sig ter.

Hvad du älskat var en villa,
Hvad du sökt en irrbild blott,
Hvad du hånat var en stilla,
Evig makt, du ej förstått.

Mången själ, som du föraktat,
Synes då så god och ren,
Månget, du med spe betraktat,
Lyser då i härligt sken.
I din själ förväl du känner,
Huru svag och arm du är.
Borta äro dina vänner,
Ensam du din börda bär.

Och den vår, som förr du gömde
I din själ, har undanflytt.
Under årens lopp du glömde
Väcka upp dess röst på nytt.
Den har tystnat under tiden
För en fåvitsk äflans skuld,
Och du vet den är förliden,
Och du blir så vemodsfull. —

Hör, då tona i ditt hjärta
Milda röster utan tal,
Då försvinner hvarje smärta,
Då förflyktar hvarje kval.
Se, han kommit, den, som frälsar,
Den, som helar hjärtats sår! —
Med en kyss han mildt dig helsar,
Dödens bleka, blida vår.

I aftonstunden.

En blomma stod i aftonstund
I svalkande och skuggig lund,
Där trasten sina drillar slog
Och fram en stilla vestan drog.

Hon såg, hur högre st bod
Invid den mörkblå, djupa flod,
Hur lundens sal var klädd i grönt,
Hur alt var tjustande och skönt.

Och solens rika, fulla glans
Kring träden band en gyllne krans,
Och himlens purpursky sig såg
I källans spegelklara våg.

Kom vestanvinden så och slöt
Den veka blomman i sitt sköt. —
När af dess doft hon njutit nog,
Hon böjde ner sin kalk och — dog. —

O, blomma, blomma! Skön du var,
Och ingen sorg ditt hjärta bar.
Ej brände sol, ej kylde snö. —
Ack, lycklig den, som så får dö!

Tårarnas lof.

Tall, du klara
Tåreskimmer,
Du, som blekt så
Mången kind!
Ej må strålen
Plåna ut dig,
Ej den friska,
Glada vind!

Dallren tårar,
Sorgefödda!
Ljufva ären
I likväl.
Ty I tolken
Väl mitt vemod,
Men I renen
Ock min själl

Vill du finna
Själens hemvist,
Känslans samklang,
Hjärtats ro,
Se, ur tårens
Perlor födda,
Tusen sköna
Blommor gro!

Bort med självvisk
Fröjd, som lockar!
Du skall sprida
Ljus kring dig,
Tråda hedar,
Ödemarker,
Branta fjällar,
Nattlig stig.

Famna altet
I ditt hjärta!
Vrid dess törne

Kring din lock!
Strid — och jubla!
Dö — och segra!
Om du lider
Sjung ändock!

Men när verdens
Djupa vemod
Når ditt sinne,
Gråt, o, gråt!
Tåren stillar
Känslans stormar,
Sprider ljus på
Nattlig stråt! —

Dallren tårar,
Sorgefödda!
Ljufva ären
I likväl,

Ty I tolken
Väl mitt vemod,
Men I renen
Ock min själ.

Ett brustet hjärta.

Jag gick i de skumma salar
Och led vid de armes kval.
Jag skönjde mång' bitter smärta,
Jag såg ju — ett hospital.

En bild ibland alla jag minnes.
Den står i mitt hjärta kvar:
En man, som på tankar sågs rufva
Och aldrig i hvila var.

Jag visste, han varit en yngling
På känsla och snille rik.
Han drömde så djärfva drömmar,
Ej någon var honom lik.

Han skulle en verld förtrolla
Och strida för sanning och rätt,
Sin andes snille bevisa
På ovedersägligt sätt. —

Nu dvaldes han här. Och dyster,
Förvirrad han tedde sig.
Jag såg på hans bleka kinder;
De sade så mycket åt mig.

Jag såg på hans dunkla ögon;
De glänste så underbart.
Jag såg på hans mäktiga panna. —
I tankar försjönk jag snart.

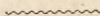
Då hörde jag vaktarns stämma:
»Den där ej just märkelig är.
Det är blott ett brustet hjärta,
Och det är så vanligt här.

Men här är en girig däre —
Och där en kung i sin skrud —
Och här en försupen pastor —
Och där sitter — Herren Gud.»

* * *

I världens hvimmel jag vandrar
Och ler åt en kung i hans prakt,
Åt skurkar och giriga dårar,
Jag ler — o, hvad härlig makt! —

Men ser jag en sorg, som ej lindras,
Då brister min klagan ut:
»O, Herre! — Ett brustet hjärta! —
Tar det då på dem ej slut?»

I stjärnekväll.

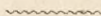
Det strålar så många stjärnor
På fästets blånande pell.
De tjusa och le och locka
I svalkande höstkväll.

Dock är det dunkel i skogen
Och dunkel i enslig dal.
Från mörknande kullar i fjärran
Det drager en nordan sval.

Här mörker; däruppe hvad skimmer! —
O, kunde i skymmande stund
Min själ i en fläkt sig förbyta
Och fly från den gulnande lund!

Jag hädan till stjärnornas hemvist
Då sträckte min ilande färd.
Där skulle jag famna af strålar
En härlig, en skimrande värld.

Den toge jag med mig till jorden,
Till mörknande nejderna ned. —
Hur skulle jag *då* icke smycka
Med strålar den ensliga hed!

I mörka stunder.

1.

I kyrkan hon stod i sin högtidsskrud
Och hörde på prestens ord.
Hon skulle förnya förbundet med Gud
Och blanda sin stämma i psalmernas ljud
Och blifva så ren och skärad
I sanningens klara elf.

Hur god var ej Herren, hur kärleksvarm!
Hur log ej mot henne en verld! —
Hon skulle, om också så fattig och arm,
Dock sluta sin nästa till värmande barm
Och älska och tro och hoppas
På Herrens mäktiga nåd.

* * *

Hon dansade fram i sin lätta skrud
Och log vid musikens larm.
Hon skänkte ett offer åt nöjets gud,
Hon hörde de smekande sångernas ljud.
En fallen engel, hon glömde
För nöjen och njutning alt.

Hur klingade ej hennes glada skratt!
Hur glänste ej ögats eld!
Hon skakade djärft sina lockars natt
Och gjorde tusende lekande spratt.
Hon lefde för stundens fröjder
Och njöt af sitt korta lif.

* * *

En morgon hon stod invid elfvens våg,
När solen ur skyar sken.
En stilla längtan i ögat låg,
När stum hon böljornas lekar såg.
Så sjönk hon i deras armar. —
Sof sött, du lidande barn! — —

* * *

Du brokiga värld, du intiga lek,
Du vexlande dröm, försvinn!
Din gudaträngtan, ditt kärlekssmek,
Ditt känslöshjärta, ditt tankesvek —
O, sjönke du, fallna engel,
För evigt i glömskans våg!

2.

Jag kyste dina läppar, att de sprungo i blod,
Jag slöt dig så varmt till min sida,
Ty jag funnit i dig en vän, som förstod,
Hvad det menas att bida och bida
Genom sömnlösa nätter och mjältsjuka år
På kärlekens härliga, knoppande vår,
Ty jag visste, det fans endast en i Guds värld,
— Det var du — som förmådde att leda min färd.

Men det var blott i drömmen, som så jag dig såg,
Ideal, som har fångslat min längtan!
Men din mun var så röd, och ditt öga det brann
Af förtrollande, oskuldsfull trängtan,

Och du smög dig intill mig, och så på min arm
Du slumrade in vid min klappande barm.
Att skydda din hvila jag låg som på vakt,
Ty mitt hjärta i kärlekens bojor du lagt.

Men, o ve, dina läppar de sprungo i blod!
Mina kyssar ditt anlete brände! —
O, jag vet! Om det komme en själ, som förstod
Min kärlek, helt säkert sig tände
I mitt innerstas djup en förtärande glöd,
Som bragte min älskling till sorger och död. —
Därför, hyckla, min själ, att du ej i Guds verld
Mätte finna den kärlek, du icke är värd!

3.

O, egde jag blott på den villande färd
Ett gudomligt att bygga på,
Då vore dock tiden mig något värd,
Då skulle jag sträfva för hem och härd.
Ett mål jag då hade att nå. —

Men nu är mig alt
Så intigt och kallt,

Nu stelnar mitt hjärta till döds helt visst.

O, hjälp mig, du Jesu Krist!

Jag är ung, jag är stark, men jag saknar likväl

Den styrka, som himlen ger,

Och det hviskar så mången röst i min själ,

Som söker mig fånga och göra till träl,

Och som tigger och ber,

Och som smilar och ler,

Och än fastare smides vid ondskan jag visst.

O, hjälp mig, du Jesu Krist!

Det tonar i djupet dock af mitt bröst

En aning, fast blek och svag,

Att det finnes en annan verld, som ger tröst,

En verld, som ännu i lifvets höst

Kan skänka mig ljus och dag.

Som en stråle allen',

Fast skär och ren,

Den flammar en stund och slocknar dock visst.

O, hjälp mig, du Jesu Krist!

Gif min ande tro och min själ en hamn
Och mitt hjärta en kärlek som din!
Bjud mig verka hvar dag i ditt heliga namn!
Som ett troende barn slut mig ömt i din famn
Och säg mig, att nu är du min!
 O, då blefve min värld
 Som en helgonafärd,
Och min svunna frid kom då åter helt visst.
 O, hjälp mig, du Jesu Krist!

Snöflingan.

Hon faller ned så tyst och lätt
I glad och lekfull dans.
Hon virar omkring berg och slätt
En fager silfverkrans.
Och jorden, som var dyster nyss,
Hon smyckar som en brud,
Och blid är hennes kalla kyss,
Och hvit är hennes skrud.

Vet du, hvi snön till jorden far,
Hvi dit den styr sin färd
Och vänligt i sitt sköte tar
En mörk och dyster värld,
Hvi flingan, glittrande och hvit,
En bild af ljus och dag,
Sin lätta ringdans leder hit
Med lekande behag? —

Så hör: hon ser, att jorden bär
En mörk och nattlig drägt,
Att synd och armod smyga här
Som en förgiftad fläkt,
Att synes glädjen herrska ock,
Den hastigt flyr sin kos,
Att prydde kransar guldgul lock,
Dock törnen bär hvar ros.

Hon önskar plåna ut den skuld,
Som ständigt dvaljes här,
Och därför alt hon höljer huld
I manteln hvit och skär.
Att smycka jordens berg och dal,
Dess nattomhöljda tjäll
Hon faller ned i tusental
Från himlens stjärnepell.

Hon faller ned så tyst och lätt
I glad och lefull dans.
Hon virar omkring berg och slätt
En fager silfverkrans,

Och jorden, som var dyster nyss,
Hon smyckar som en brud,
Och blid är hennes kalla kyss,
Och hvit är hennes skrud.

Till solen.

Jag läste på min examen
Och tänkte på den hvar stund.
I böcker jag alltid gräfde,
Fick sällan en rolig blund.

Med Plato, Spinoza och Hegel
Jag stred mången häftig strid,
Då mycket jag ej kunde fatta;
Jag kände mig trött därvid.

Blott böcker, och böcker, böcker
Det snart blef mitt valspråk då.
Ej fans i mitt sinne hvila,
Förrän jag mitt mål fått nå.

Så gingo i trägen möda,
I studier tvänne år,
Och då tog jag min examen,
Och då var det lust och vår. —

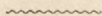
Ack, aldrig jag glömt den stunden,
Då jag vid mitt skrifbord satt,
Nyss kommen från min examen.
Mitt hjärta af glädje spratt.

Jag slog min gardin från fönstret
Och blickade glädtigt ut.
Och se, jag såg solen skina
Så klart som ej nå'nsin förut.

Jag glömt den för mina böcker,
Ej sett den på tvänne år! —
Och nu, hvilken glans därute!
Därute var lust och vår! —

O, sol! Du behöfver icke
Med studier trötta dig.
Du läser ej digra luntor,
Du vandrar i ljus din stig.

Du vet ej, hur hårdt det kännes,
Då ute är lust och vår,
Att gräfvä sig ner bland böcker,
Ej se dig på många år!

"God natt!"

De möttes en afton i skogens sal
Och taltes en stund vid hvar andra.
Hon tyckte, att vinden var mycket sval,
Och svepte omkring sig sin varma sja!
Och önskade hemåt vandra.
Han bad henne dock att stanna en stund,
Han hade på natten ej sofvit en blund,
Han hade Då log hon så kallt och matt
Och neg och tog afsked och sade: »God natt!» —
»God natt!»

Hon gick. — Och han stod där nu ensam kvar.
Hon lett åt den kärlek, han hyste! —
Och hoppets stjärna, som strålat så klar,
Och all den kärlek, hans hjärta bar,
Så härligt som förr ej lyste.

Hon lett åt hans känsla, hon plånat ut
Den glans, som smyckat hans lif förut,
Den kärlek, som varit hans lefnads skatt,
Och sagt den för alltid: »God natt!» —

»God natt!»

Naturens längtan.

Väl du vet, att i naturen fordom råde evig frid.
Herrens ande låg däröfver ständigt lika ljuf och
blid.

Lejonet med lammet lekte, ormen låg vid dufvans
bo,

Och i mänskans håg och sinne råde kärlek, hopp
och tro.

Men så lände sorgedagen, fallets dag, som störde
alt.

Mänskan fåvitskt icke lydde, hvad som Herren Gud
befalt.

Edens parker ödelades, fridens välde var förbi;
Alt hvad förr var ljuft och härligt, slöts i djup
disharmoni.

Sedan dess naturens anlet' denna tunga prägel fick,
Som, fast tusen sekler svunno, aldrig, aldrig mer
förgick.

Skild ifrån den Högstes närhet, svann det forna
Edens glans.
Aldrig se'n dess barndomsfägring mer i världen
återfans.

Därför hör du också ständigt, huru skogens pelar-
sal

Biktar så i sakta susning alla sina djupa kval.
Därför hör du ock, hur vinden jagar öfver mark
och äng

Och sin stilla klagan hviskar för den blyga blom-
stersäng.

Därför hör du ock, hur hafvet snyftar högt i vå-
gors svall,

Huru elfvens forsar klaga i kaskaders vilda fall.
Stjärnorna på himlens fäste äro jordens tåreskatt,
Som den gråtit under søklers dunkla, sorgifylda
natt.

Därför hvarje vår den smyckar sig i härlig blom-
sterskrud,

Prunkar rikt i sköna färger, strålar som en lyck-
lig brud;

Och i kullars rika grönska, bergens skogbeväxta
topp
Kärleksfulla armar synes den mot himlen sträcka
opp.

Snart i sommarns fulla fågring den i lycklig vän-
tan står,
Men, besviken blott, dess skönhet uti höstens
köld förgår,
Och till sist sitt bårdok vintern breder öfver land
och sjö. —
Hvarför längta? — Hvarför bida? — Bättre då för
alltid dö!

Men var viss, att ord må glömmas, solar slockna
och förgå,
Herrens ord och rika kärlek skola städse dock
bestå.
Därför ock naturens längtan, tolkad ljuft i vårens
skrud,
Skall till sist dock målet hinna, stråla som en lyck-
lig brud. —

Därför ock, var tröst, mitt hjärta, under vinterns
köld och snö!
Hvad som fåvitskt är försvinner, men det sanna
kan ej dö.
Kväf din suck och tro på lifvet — och igenom
sorgens tår
Skall du i förklarad dager skåda evighetens vår!

Då är ljuft att ega något ljus i natten,
Att i öknens sandhaf finna källans vatten.
Men hvart skall man färden hän i dunklet ställa?
Men hvar skall i öknens vågens svalka kvälla? —

O, om ock Den Högste, då Han lif dig skänkte,
Dig i sorgsna drömmar och i vemod sänkte,
Må du endast älska, älska alt i verlden,
Sprida ljus omkring dig under jordefärden.

Väl må blomman piskas hårdt af regnets tårar,
Böjas ned i drifvan under nordans kårar,
Men, fast blek och vissnad, än i sista stunden
Må hon sprida vällukt i den gula lunden.

Tempeloffren.

De voro offer. — En försökte finna
Den rena dygdens verkliga gestalt
Att så en verld af ädla själar vinna. —
Med gift han dödades. Så blef befaldt.

En brann af kärlek för den fallna verlden
Och ville frälsa alt ur syndens våld
Och sprida ljus på dunkla jordefärden. —
Han korsfäst blef, åt onda makter såld.

En villa röja nya, sköna banor
Och reformera alt hvad uselt var;
Men styrkan stält sig under mörkrets fanor. —
Vid bålet's eld han snart stod ensam kvar. —

O, snille, gudom! — Den, din eld du skänker,
Han får ej dväljas städs' i lugnet blott.
Han får ej tiga med hvad djupt han tänker,
Men bryta stafven öfver verdens brott.

Framåt han *måste!* — Genom blod och tårar
Och natters forskning, dagars trägna strid!
Han aldrig tänka får på sol och vårar,
Han aldrig tänka får på lugn och frid.

Ty vet, det bygges på ett härligt tempel
Se'n tusen sinom tusen långa år,
Och det är *han*, som därvid ger exempel,
Och det är *han*, som städs' vid verket står.

Han tänker ej på lönen, då han sträfvar,
Han säljer ej sin själ för gods och guld,
Hans inre städs' af helig kärlek bäfvar,
Han offra skall sig själf för templets skuld.

Och blod och tårar äro städs' hans vinning —
Men se, för honom kämpas ej hans strid.
Och hårda törnen vridas kring hans tinning —
Men se, för templet offrar han sin frid. —

En gång i gudaprakt det skall sig höja
Och famna himmel, helvete och jord.
Där skola öndskans makter djupt sig böja,
Och härligt klinga ljusets fria ord.

På fjället.

Jag stod på fjällets topp och såg
På grönklädd dal och berg och våg. —

Därnere var det sol och vår
Och vestanvind och blomstersnår,

Och där var ystra källors språng
Och furulund och fåglasång. —

Men här, häruppe nordanvind,
Som blekte håg och blekte kind.

Häruppe var det tyst och kallt,
Förvissnadt alt, förstelnadt alt. —

Jag kände mig så vek och arm,
Så ensam i min unga barm.

Jag kände mig så sorgfull
Alt för det dunkla fjällets skull.

Ty ingen blomma, intet blad
Med färg och doft mig gjorde glad. —

Men se, då stod Din bild för mig
Så lefvande på fjällets stig!

Min tanke hade skapat där
Din egen bild så ljuf och kär.

Jag såg Ditt bruna ögas glöd
Och locken fri och munnen röd. —

Därnere var det sol och vår
Och vestanvind och blomstersnår,

Och där var ystra källors språng
Och furulund och fåglasång.

Men här, häruppe var Du själf,
Och Du är mer än våg och elf.

Och Du är mer än sol och vår
Och blommans doft och daggens tår. —

O, blefve fjällets stig min värld,
Med Dig, med Dig — en himmelsfärd!

Drömlif.

Går du förbidande,
Tvekande, stridande,
Lös dig från bojorna! Följ blott en gång
Dit, där i lunderna
Skymmande stunderna
Drömma och sjunga sin sällsamma sång!

Glöm, att du längtade!
Glöm, att du trängtade!
Drick blott det vin, som all smärta förtar!
Hör du de kallande,
Mäktiga, skallände
Röster, som locka dig komma så snar?

Bort från de gnagande,
Glädjen förtagande

Tankar du svingar långt hädan dig bort,
Och på den gungande,
Svalkande, sjungande
Stråten du glömmet din sorg innan kort.

Sedan så domnar du,
Sedan så somnar du,
Bländad af verldar, som födas i glans.
Vänligt omslutande,
Dofter utgjutande,
Smyckar dig drömmens gudomliga krans. —

Går du förbidande,
Tvekande, stridande,
Lös dig från bojorna! Följ blott en gång
Dit, där i lunderna
Skymmande stunderna
Drömma och sjunga sin sällsamma sång!

Vid Nyårstid.

Förflutit har ännu ett år
Med doftande och ljuflig vår,
Med sommarns rika blomsterskatt,
Med kulen höst och vinternatt.

En droppe blott i tidens ström
Och en sekund i lifvets dröm!
Ett sandkorn, fördt ur öknens sköt!
En våg, som sig mot skäret bröt!

Hvad var det mer mot denna makt,
Som strålar fram i stjärnors prakt,
Som binder samman verld vid verld,
Oändlig, evig, undransvärd?

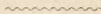
Hvad var det mer? — Men vet: ett år,
Som hastigt likt en dröm förgår,
Likväl det flere verldar har
Ån stjärnepellen ljus och klar.

Det täljs af millioner bröst,
Som trängta efter hopp och tröst,
Som skalkas uti lyckans dag
Och brista under sorgens slag.

Och hvarje bröst i sig det bär
Af känslors glöd en tallös här,
Och hvarje känsla är en verld,
Ett afgrunds djup, en himmelsfärd. —

Må in bland *dessa* verldar då
Med ljus det nya året gå
Och sprida kring sig fröjd och glans,
Där kanske förr blott dunkel fans!

Må på det ädlas ljusa stråt
Det föra oss ett steg framåt,
Att det må nämnas stort engång
Af häfdens tolk, i skaldens sång.

Ett Pariserminne.

Midt under en verldsstads vänsinniga äflan efter berusande nöjen hörde jag en sjuttonårig stämman, som med förundran frågade: "Och Ni tror ej på englar?" —

Som barn jag ofta sent i kvällens frid,
Förr'n sömnen sig intill mitt läger sänkte,
På Gud och alla goda makter tänkte
Och bad för dem, som stredo livvets strid.
Jag tyckte då en engel sakta kom,
Omstrålad ljuft af stjärnor, blida, klara,
Och log mot mig med ögon underbara
Och med min bön till himlen vände om.

Men när jag trädde ut i verdens larm,
Då såg jag honom från min sida draga.
Jag fåfängt sökte efter honom jaga;
Han smög sig aldrig mera till min barm.

Min barndomstro den kom ej mer igen,
Blott flärd och glitter skönjde jag i världen,
Och mera dyster blef mig jordefärden,
Se'n jag förlorat så min barndomsvän.

Jag sökte blifva vetenskapens man,
Jag lifvets dunkla gåta ville lösa
Och ur filosofiens källa ösa
En läskedryck. — Jag snart mig gäckad fann.
Jag gick, i vemod sänkt, min dunkla stig;
Mitt barndomsminne det var redan svunnet,
Och ingenting var med min äflan vunnet. —
Då kom en stilla kväll, då jag såg dig. —

Vi talades om mycket ditt och datt.
Det var en fröjd att dina infall höra.
Du kände konsten att i hast förgöra
Min Sulsande med ditt friska skratt.
Men så heit plötsligt öfver dina drag
Ett moln sig spridde vid ett ord, jag fälde;
Du såg på mig och så en fråga stälde,
Som klart, så klart jag minnes än i dag.

»Hvad säger Ni? — På englars helga makt,
Som skyddande kring Edert läger sväfva
Och lyckosamma drömmar sammanväfva,
Ni tror ej, Ni? — Ni ger dem Ert förakt! —
Var viss! Jag vet, de dväljas här och hvar,
De bedja aftonbönen vid vår sida,
De blanda läskedrycken, när vi lida,
De göra själen ljus och blicken klar.» —

Och så du såg på mig med ögon blå
Så undransfullt, så barnsligt dock tillika.
Mitt gamla tvifvel började att vika. —
Jag såg min forna vän inför mig stå.
Jag hörde toner från min barndomsverld,
Jag skönjde stjärnestrålar, blida, klara,
Och ett par ögon, varma, underbara. —
Nu fans det åter englar på min färd!

Men du, som denna ljufva stund mig skänkt,
Haf tack! — Mitt minne skall dig sent förglömma.
Ty djupt i hjärtats kammar' vill jag gömma
Den tanke, som din barnaoskuld tänkt.

Må, hur den vexlar ock din lefnads strid,
Du alltid skåda englar vid din sida,
Som blanda läskedryck åt dem, som lida,
Och sist ditt hjärta skänka evig frid!

Heliga natt!

Heliga natt, du tysta, ljufva,
Du, som, en fridens blida dufva,
Kommer och söfver vårt sjuka sinne,
Bringar till glömska och ro vårt minne!
Mild är den dryck, som du oss gifver,
Milda de bud, du föreskrifver.

Knappast har dagen måttlöst njutit
Sadlade fröjder, sig förbrutit
Hädiskt och falt emot makter rena,
Då du är här för att alt förena.
Silla och mild din stämma klingar;
Anden, som bundits, ger du vingar,

Vingar att hädan frigjord draga
Dit, där ej mera sorger klaga,

Dit, där i domnande dvala slutna
Arma och fallna, svikna, förskjutna,
Lifvets betungande vemod glömma,
Tusende ljusa bilder drömma. —

Heliga natt, du stilla, sista!
O, på ditt bud engång de brista
Tåligen hjärtan, som länge lidit,
Irrande själar, som fåfängt stridit!
Heliga natt med tröst och skoning!
Heliga natt med ljuf försoning!

En bubbla.

Det låg skimmer på speglande vågor,
Det kom doft från den blommande strand,
Och i stilla förtrollning jag kände,
Att du slagit mitt hjärta i band.

Och jag sökte att finna ditt öga
För att blicka en stund blott däri,
Och du slöt dig alt närmare till mig,
Medan vågorna gledo förbi.

Då var domnad min trånande trängtan,
Då var sinnet så strålände gladt,
När jag skådade in i ditt öga
I den blida och skymmande natt.

Hvad jag kände, jag kunde ej säga,
Hvad jag sade, det vet jag ej nu,
Men ditt hufvud det sjönk mot min skuldra,
Och det enda jag såg, det var du.

* * *

I min barndom jag kastade bubblor
I de blånande rymderna ut,
Och de voro så skimrande klara. —
Men de brusto dock alla till slut. —

Men den bubblan, som nyss jag dig visat,
Som engång jag i rymden sändt ut,
Huru kan du begära att icke
Äfven den skulle brista till slut?

~~~~~

Ensam.

Väl må i kamraters lag
Ungdomsfriska sånger skalla,
Infall komma slag på slag,
Känslans rika flöde svalla,
Må du skämta fritt och gladt,
Glammande i lek och skratt —
Dock den djupa fröjd, som varar,
Aldrig, aldrig så du når.
Den för dig sig uppenbarar,
Endast då du *ensam* går.

Väl må i de lärdes krets
Djupa visdomsord du höra,
Folianter stå till reds
Dig igenom lifvet föra;
Må du fråga en och hvar
För att få ett säkert svar —

Dock det sannings ljus, som varar,
Aldrig, aldrig så du når.
Det för dig sig uppenbarar,
Endast då du *ensam* går.

Må i alla dina värf
Åra du af verlden skörda,
Att du, städs' i faran djärf,
Burit livvets tunga börda,
Må du le i lyckans glans,
Bära ryktets lagerkrans —
Dock den storhets glans, som varar,
Aldrig, aldrig så du når.
Den för dig sig uppenbarar,
Endast då du *ensam* går.

Må till templets helga frid
Du ibland de andra draga,
Söka tröst i livvets strid,
Stöd för dina krafter svaga;
Tusen må dig hvärfva kring,
Och du finner — ingenting.

Ty den Gud, som evigt varar,
Aldrig, aldrig så du når,
Han för dig sig uppenbarar,
Endast då du *ensam* går.

Ensam! — Vål det dväljs däri
Bittra tårar, tunga stunder,
Mången djup disharmoni,
Månget hopp, som har gått under;
Vål är stigen mörk ibland,
Vål tycks fjärran hemmets land —
Men det eviga, som varar,
Hur än lifvet vexla må,
Det för dig sig uppenbarar,
Om du vet att *ensam* gå.

Evig kärlek.

Medan kvällsol sjunker i vågen,
Spridande glans öfver lund och äng,
Och jag sitter, tankfull i hågen,
Söfd af doften från blomstersäng,
Vill jag en gång dig, älskade, säga,
Hur den kärlek, jag önskar ega,
Skall i leende drägt till mig draga,
Skall min trängtande själ betaga.

Ej jag önskar att sent och tida
År från år som en maktlös slaf
Gå bredvid min älskades sida
Hän till den skymmande, stilla graf.
Nej, ty då skulle snart de försvinna
Kärlekens känslor, som mäktigt brinna,
Skulle den lycka, som däri jag drömde,
Bli en saga, som snart jag glömde. —

Nej, min älskling, se i mitt öga,
Medan sitt skimmer på lund och äng
Solen strör från fästet det höga,
Dofterna stiga från blomstersäng!
Kys mig och tryck dig till mig så sakta!
Ån' en gång jag dig vill betrakta! —
Sedan farväl! — Och för evigt mitt sinne
Eger din kärlek, din bild i sitt minne!

Norrskenskonungen.

Min älskling, vinden hviner kall, och ängen
gulnad står,
Och lundens alla blommor börjat vissna.
En suck af stilla klagan ur hjärtats gömma går,
När vinterns kalla ande naturens skönhet når.
Slut mig intill dig, då är alltid sommar.» —

Så bad en gyllnelockig mö, när hon i vemod såg,
Hur hösten härjade bland blomstrens härar.
Och nordan förde hennes ord utöfver stormig våg
Bort till sin dystre konung, hvars kalla boning låg
Bland iskolonner långt, långt upp i nordén.

Och tankfull sitter drotten snart. De kärleksvarma
ord
En känsla väcka i hans hårda hjärta.
Han märker, att han hatas af blomstersmyckad jord,

Att han är ensam lemnad i mörk och isig nord,
Att ingen, ingen skänker honom kärlek.

Alt hopp dock ej förloradt är. Han rastlöst söka
vill,

Om icke han kan vinna någon kärlek.

Han drager ut i verlden — och lärkans glada
drill

Och bäckens yra toner de tiga genast still,
Och ödslighet blott herskar, där han träder.

Omsider finner han likväl en mö, som ensam står
Och blickar mildt emot den komne gästen.

Väl rodnar icke kinden, och väl ur ögats tår

En djup, oändlig smärta till drottens möte går,

Dock le de bleka läppar emot honom:

»Jag älskat vestans veka fläkt, jag älskat solens
glans

Och alla blommor små på gröna ängen,

Men nu har döden härjat min sköna bröllopskrans,

Och solens stråle bleknade, då *han* ej mera fans.

Nu älskar jag blott köld och snö och nordan.»

Bestorma nordandrotten i iskolonnens sal. —
Än söker han att återfå sin tärna.

Vet du, hvad det vill säga att älska utan hopp,
Att fåfängt söka nå sin drömda lycka? —
Tänk då på norrskenskungen, hvar gång du blickar
opp
Till vinternattens fäste, där bleka flammors tropp
Förgäfves söka drottens svunna tärna!

Slafven.

Romas krigshär var besegrad, och emot dess stolta
stad

Ryckte Galliernas skaror under rastlöst tåg åstad.
Intet kunde mera hejda deras vilda, mörka tåg,
Och en här af hämdetankar nu i deras hjärtan
låg.

Staden kunde icke mera räddas undan deras hand.
Gudars hemvist, Kapitolium, skyddas måste dock
från brand.

Alla ynglingar och jungfrur drogo snart i hast dit
opp;

Hägnas måste folkets blomma, fosterlandets unga
hopp.

Men de gamle åter fingo, hvart de kunde, undanfly.
Dock de ädle senatorer flykten som en nesa sky.

Hvar och en i hemmets förgård stolt och hög sig
sätter snart
För att Galliernas horder trotsa djärft och uppen-
bart.

Och den sida togan höljde i sin purpur deras barm;
Staf af elfenben de höllo i af år försvagad arm.
Så, när solens sista strålar ljusinhöljde deras
drag,
Liknade de gudastoder af förtrollande behag. —

En af dem vid sidan egde blott en enda usel träl.
Ödmjuk, utarbetad, gammal, syntes det på denne
väl,
Att han lidit hårda marter, funnit föga tröst och
stöd,
Dock hans anlete var ädelt, ännu hade blicken
glöd.

Då han nu inför sin herre böjde djupt sitt huf-
vud ner,
Tycktes han af lifvets gudar ej begära något mer. —

Men då for en hastig tanke genom djupet af hans
bröst,
Och han höjde upp sin panna, talte så med däm-
pad röst:

»Mins du, herre, att du ofta slagit mig för in-
genting,
Hänat, piskat och marterat mig i dina vänners
ring,
Väldfört mina söners moder, ryckt dem själfva
ur min hand
Och försålt dem se'n som slafvar bort i fjärran,
fjärran land?

Nu är hämdens timma slagen! — Nu du sitter i
din drägt,
Stolt och hög, som om din panna smektes af
Olympens fläkt.
Du har trott dig snart få falla i den skrud, som
nu du bär,
Som förtäljer höga anor. — Men den skruden min
snart är.

Veklig och förslappad är du, aldrig du arbetat har,
Men när purpurtogan lemnats, dig man för en träl
blott tar.

Jag skall dödas som senator, *du* skall spörja trälens
lott,

Du, som i din hela lefnad dina slafvar plågat
blott. —

Purpurmanteln, stafven tog han, dref sin herre
från hans stol,
Och snart satt han där så högre, lyst af kvällens
klara sol. —

Hör, nu ljuda hårda toner, vapenklang och häste-
traf,

Men likväl de ej förvirra den förut förskräckte
slaf.

Och en skara Gallier tränger i palatsets förgård
fram,

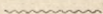
En oordnad, hotfull skara af en vild och kraftig
stam.

Gubben, som därute finnes, endast för en träl den
tar
Och en skur af slag och speord för den arme
gamle har.

När den ändtligt skådat bilden, majestätisk, pur-
purklädd,
Hålles den en stund tillbaka, nästan vördnadsfull
och rädd;
Dock snart vågar en sig närma, rycker djärft i bil-
dens skägg,
Men af stafven kraftigt träffad, tumlar han mot
pelarvägg.

»Slafvar», dånar bildens stämma, »gudars ättelägg
är jag.
Att möt Eder mig försvara, finner jag min kraft
för svag.
Hånen mig ej mer, men stöten svärdet i min gamla
barm!
Sedan fädrens hemvist fallit, som en träl jag nu
är arm.» —

Gallierna stannat tysta, när de hört hans stämmas
klang,
Liksom om en högre styrka deras vilda kraft be-
tvang.
Nu de störtade mot honom med i handen höjda
svärd.
I sitt blod han sjönk till marken, i sin purpurtoğa
snärd.

Ett dårhus.

Skall jag väl gråta? Skall jag väl skratta?
Hur skall min tanke jag sammanfatta? —
Omkring mig skymtar en brokig mängd,
Som förefaller mig rent befängd.
En öfver sorger och motgång klagar,
En annan lefver blott sälla dagar. —
Ja, verlden tusende bilder ger,
Men alt så dårligt för mig sig ter.

Där står en man, som af purpurn prydes
Och blindt af slafviska själar lydes.
Blott af en slump blef han folkens drott
Och lefver sorgfri i gyllne slott.
Alt lyckans nycker åt honom gifvit —
Förståndet likväl har uteblifvit.
Men själf han ändock beundrar städs'
Sitt höga snille och däråt gläd's.

Där går en lärd, som kan alt förglömma
För att om sina systemer drömma.
Han bygger upp och han rifver ner,
I världen blott hypoteser ser.
Af alla, alla han synes hyllad,
Men knapt han är ned i grafven myllad,
Förrän han sänkes di glömskans flod».
Hans verk kan fås i en — hökarbod.

En är i ungdomens första dagar,
Och fri hans tanke kring världen jagar.
Han drömmer eldigt om ärans glans,
Om krigarns strålande segerkrans.
Han tror hvar människa högsint vara,
Han dygd och sedlighet vill försvara.
Ån vet han icke, att på vår jord
Är alt »det ädla» blott — tomma ord.

En yfves öfver, att guld han äger.
Hans ord rätt mycket på börsen väger.
Helt kallt han skådar de armas nöd,
Som stapla fram utan huld och stöd.

Han samlar, samlar och endast samlar,
Omätligt guld i hans kista skramlar.
Men när han dött, är hans guld sin väg. —
Hvad tog han med sig i grafven, säg?

Där går en strålande fager kvinna,
Som synes människors bifall vinna.
Mot sina barn är hon god och mild,
Af moderskärlek en trogen bild.
Men skåda blott in i hennes sinne,
Hvad, manne, finner du då därinne? —
Det tomma intet, som ler åt alt,
Ett hjärta, ytligt och falt och kallt.

En skald sig närmar med stolta later.
Han sjunger furstars och hjältars dater,
Han tror sig höras af »snillets» verld,
Som bringar honom sin hyllningsgärd.
Till »ljusa rymder» hans själ sig svingar,
Om »höga under» hans lyra klingar.
Hvad gör det då, om han »misskänd» går! —
Han blir odödlig — i tio år.

En skådespelare fram nu träder
Och mången med sin förmåga gläder.
Ån han som konung på scenen går,
Ån som förkastad och usel står.
En massa folk honom glad begapar,
Då mänskors dårskap han efterapar. —
Othello skulder på krogen gör,
Och i en rännsten Prins Hamlet dör.

Hör då på presten, hur han predikar
Och världens synd med Guds nåd förlikar!
Han ropar »ack!» och han ropar »vel»
Åt alt det onda, som plägar ske.
Guds makt och storhet han städs' förtäljer,
I det de vackraste ord han väljer,
Som: »himlens sal» och »cherubers ring»,
Fast han därom vet — just ingenting. —

Skall jag väl gråta? — Skall jag väl skratta?
Hur skall min tanke jag sammanfatta?
Att i ett dårhus man kommit har,
Det är en sanning, som dagen klar.

För mig det bästa visst skulle blifva,
Om världen ville den domen gifva,
Att jag, minsann, är en äkta tok —
Ty då helt säkert jag vore klok!

Förakt.

F agert snack af tunga hal,
Kärlek, som för guld är fal,
Vänskapsband, som slut's vid glasen,
Tal, som hållas vid kalasen,
Snikenhet, som spar och spar,
Ytlig fröjd, som flyktar snar,
Själfviskhet, som nästan glömmer,
Småsint groll, som sinnet gömmer,
Otack, afund, lögn och svek,
Dådlös dröm och tanklös lek,
Flärd, som ära eftertraktar —

O, hur djupt jag er föraktar!

Men när jag mig själf betraktar,
Jag föraktet själft föraktar. —

Ty det fins en makt, som varar,
Som försonar och förklarar,

Som skall stå, när verldar falla,
Ån när domsbasuner skalla. —
Kärlek, må din helga makt
Sofra, sofra mitt förakt!

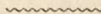

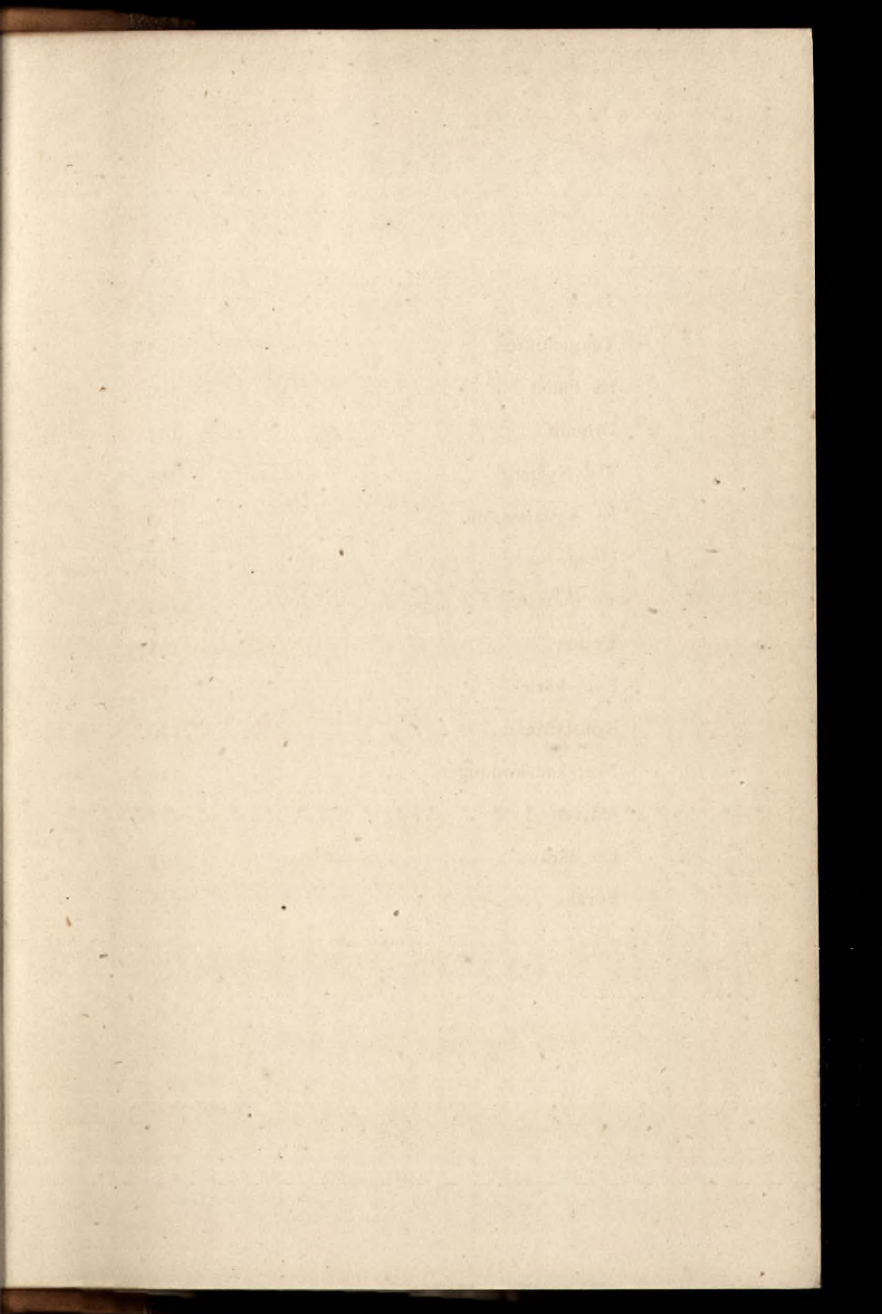
Innehåll.

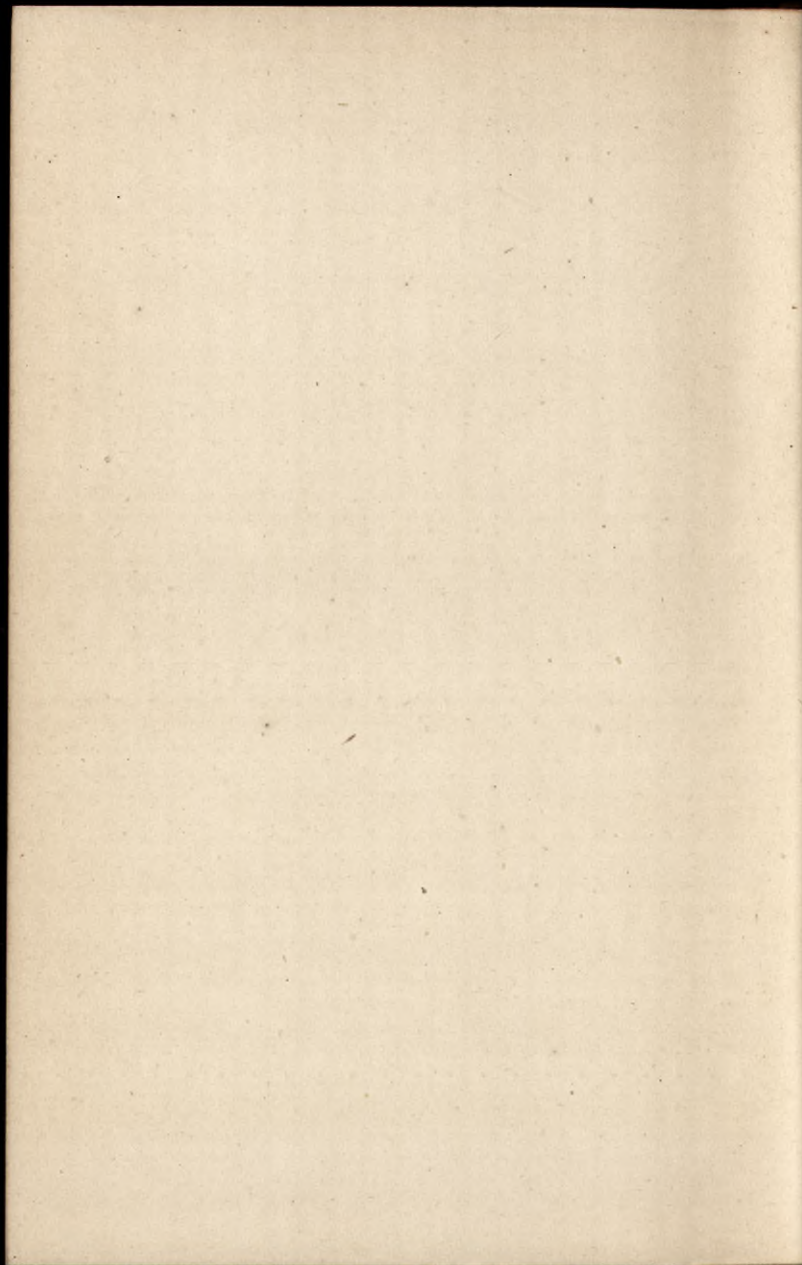
	Sid.
Diktens värld	7
Skalden	9
Gud	12
Himmel och helvete	17
Barnatro	20
Jag såg Dig!	26
Aftonskyn	31
Längtan	33
Mitt Gudahus	35
Mitt fosterland	37
Ån högre upp!	39
Kärlek	42

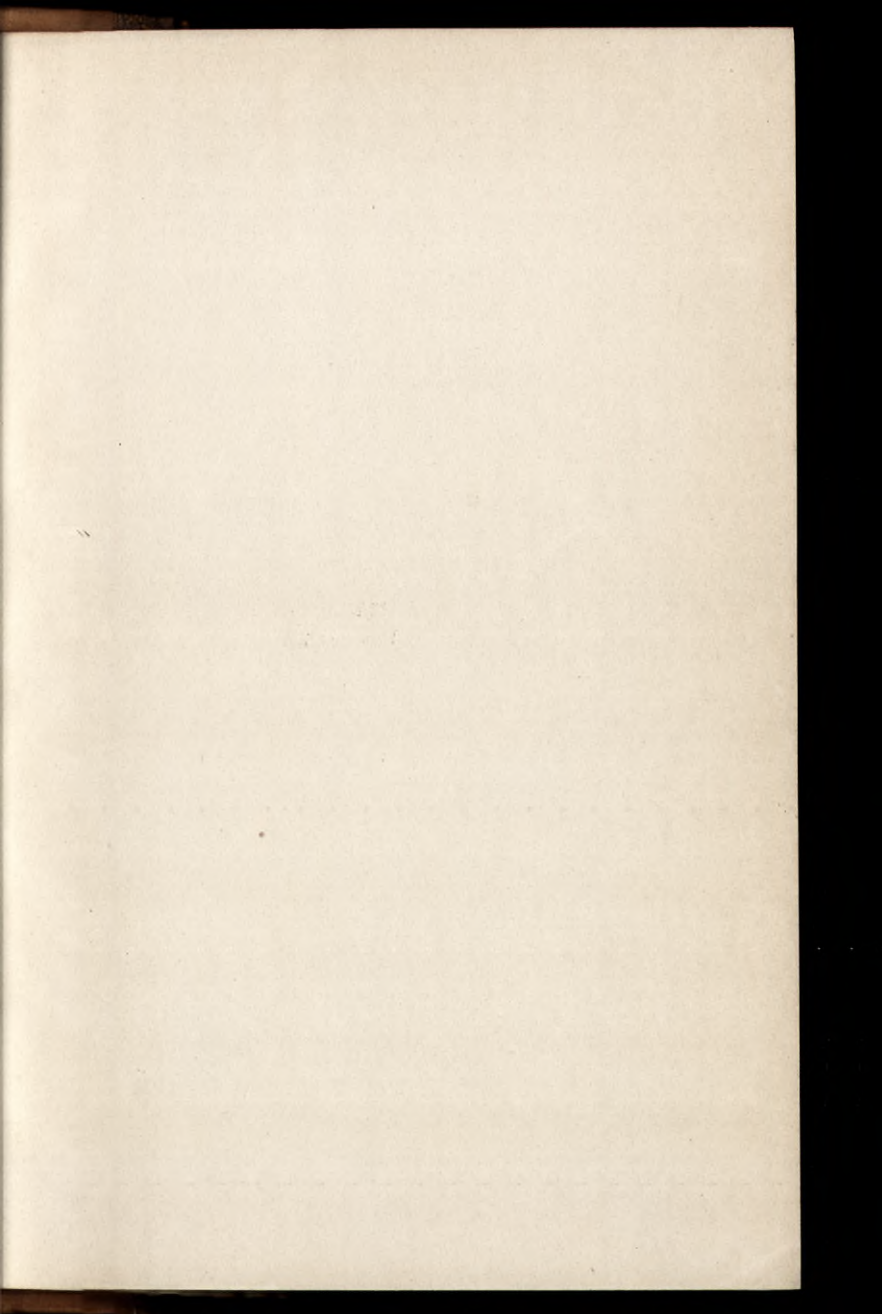
	Sid.
Resignation	47
Atlantis	51
Hvad jag älskar	53
Tisteln	54
Moderskärleken	56
Myggdans	58
Våren	60
I aftonstunden	66
Tårarnas lof	68
Ett brustet hjärta	72
I stjärnekväll	75
I mörka stunder	77
Snöflingan	83
Till solen	86
»God natt!»	89
Naturens längtan	91

	Sid.
Tröst	95
Tempeloffren	97
På fjället	100
Drömlif	103
Vid Nyårstid	105
Ett pariserminne	107
Heliga natt!	111
En bubbla	113
Ensam	115
Evig kärlek	118
Konstväfnad	120
Norrskenskonungen	122
Slafven	127
Ett dårhus	133
Förakt	138

Häft. 2: 50.

Inb. 3: 75.
